

Πορεία εὐεργεσίας

«*Ἐξήλθεν*». Ὁ Χριστός πραγματοποίησε πορεία πρὸς τὸ λαό! Εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ. Ὁ Σωτῆρας, ὁ μοναδικὸς Σωτῆρας τοῦ λαοῦ (Ματθ. α' 21).

«*Ἐξήλθεν*». Ὅταν κάποιος βγαίνει γιὰ ἐπίσκεψι, φοράει, ὅπως λέμε, «*τά καλά του*». Ὁ Θεός, ὅταν ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν κόσμον, φόρεσε τὴν πιὸ ἐπίσημη καὶ πανέμορφη στολή τῆς ἀγάπης Του. Ποτέ μέχρι τότε δέν τὴν εἶχε φορέσει.

Τὴν κρατοῦσε σχεδιασμένη «πρὸ καταβολῆς κόσμου» (Α' Πέτρ. α' 20). Εἶναι ἡ στολή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

«*Ἐξήλθεν*». Ὁ Χριστός βγήκε, γιὰ νὰ σκορπῆσῃ παντοῦ τίς εὐεργεσίες του. «*Διῆλθεν εὐεργετῶν*» (Πράξ. ι' 38).

Βγήκε καὶ ἔσπειρε ἀφειδώλευτα τοὺς δύο σπόρους τῆς ἀγάπης του:

- Τό λόγο Του.
- Τό αἷμα Του.

Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐπειδὴ ἡμεῖς εἰσελθεῖν οὐκ ἐδυνάμεθα, τῶν ἀμαρτημάτων διατειχιζόντων ἡμῖν τὴν εἰσοδον, αὐτὸς ἐξέρχεται πρὸς ἡμᾶς*» (Ε.Π.Ε. 10,768). Μετάφρασις: Ἐπειδὴ ἐμεῖς δέν μπορούσαμε νὰ μπουύμε στὸν οὐρανό, διότι μᾶς ἐμπόδιζαν τὰ ἀμαρτήματά μας, γι' αὐτό Ἐκεῖνος βγήκε καὶ ἦρθε σέ μᾶς.

«*Ἐξήλθεν*». Ὁ Χριστός βγήκε ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἐμφανίστηκε σαρκωμένος στὴ γῆ. Γιατί; Διότι μόνο ἔτσι θὰ μπορούσε νὰ σπείρῃ τοὺς δύο του σπόρους.

● Ἡ σπορά τοῦ λόγου Του εἶναι μιὰ σάρκωσις, καρπὸς τῆς θείας σαρκώσεως. Πῆρε τὴν ἀλήθεια τοῦ οὐρανοῦ, τὸ εὐαγγέλιό του, καὶ τὸ δίδαξε «σαρκωμένο», δηλαδή, μὲ τρόπο κατανοητό γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Δέν μίλησε σκληρά. Μίλησε ἀπλᾶ.

Δέν μίλησε φιλοσοφικά. Μίλησε παραστατικά.

Δέν μίλησε γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ διδάξῃ, νὰ ἀποκαλύψῃ, νὰ στηρίξῃ, νὰ ὠφελήσῃ, νὰ οἰκοδομήσῃ.

Δέν μίλησε γιὰ τοὺς λίγους. Μίλησε γιὰ ὄλους.

Δέν μίλησε γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσῃ.

Ἐσπείρε τὸ λόγο Του, γιὰ νὰ φυτρώσῃ ἡ καινὴ κτίσις.

● Ἡ σπορά δέ τοῦ αἵματός Του εἶναι μιὰ κένωσις. Ἡ σάρκωσις εἶναι κένωσις. Καὶ ἡ κένωσις εἶναι μιὰ σάρκωσις.

Ἐκκλησία τῆς σπορᾶς

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τὴν πορεία πρὸς τὸ λαό. «*Ἐξέρχεται*». Βγαίνει πρὸς τὰ ἔξω. Πρέπει ὅπωςδῆποτε νὰ βγῆ ἀπ' τὰ μεγαλεῖα τῆς πολυτέλειας καὶ τῆς φαντασμαγορίας, καὶ νὰ μπῆ στὴ λάσπη γιὰ νὰ σπείρῃ.

Τὸ ἔργο της εἶναι ἡ σπορά τοῦ λόγου. Τὸ εὐαγγέλιον δέν τῶχει γιὰ νὰ στολιζῇ μόνο τὴν ἀγία τράπεζα, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ σερβίρεται ὡς καθημερινὴ τράπεζα στοὺς ἀνθρώπους. Χωρὶς τὸν ἄρτο τοῦ εὐαγγελίου, τρέφεται ὁ κόσμος μὲ ἄχυρα ἰδεολογιῶν καὶ θεωριῶν ἢ μὲ ξυλοκέρατα καὶ κοπριές.

Ρωτᾶει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὅσους ἀκόμα καὶ τὴ λατρεία τὴν νοοῦν χωρὶς κήρυγμα:

«*Ποῦ νῦν εἰσὶν οἱ λέγοντες μὴ δεῖν λόγου, μηδὲ διδασκαλίας; Μέγα ἔργον τό κήρυγμα, μέγα πρὸς ἐκκλησίας οἰκοδομήν, καὶ πολύ συντελεῖ τό διδακτικούς εἶναι τοὺς προεστῶτας, κἂν τοῦτο μὴ παρῆ, πολλά τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις οἴχεται*» (Ε.Π.Ε. 23,388-390). Μετάφρασις: Ποῦ εἶναι τώρα ὄλοι αὐτοί, πού ἰσχυρίζονται πὼς δέν χρειάζεται κήρυγμα οὔτε διδασκαλία; Εἶναι πραγματικά σπουδαῖο τό ἔργο τοῦ κηρύγματος. Μεγάλο γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχει σπουδαία σημασία νᾶναι οἱ πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας διδακτικοί. Ἄν δέν ὑπάρχῃ κήρυγμα, χάνονται πολλὰ ἀπ' τὴν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ τρόπος τῆς σπορᾶς πάντοτε εἶναι διαφορετικός. Ὁ σπόρος ὁ ἴδιος, ὁ αἰώ-

νιος λόγος, ή ασύγκριτη, αλλά και άμετάβλητη αλήθεια, ή μοναδική τής σωτηρίας πίστις.

Ἐδῶ φαίνεται ή αγάπη τής Ἐκκλησίας στό σύγχρονο κόσμο, στό «έξήλθεν».

Πρέπει νά βγῆ και νά πορευτή πρός τόν κόσμο. Ὅχι μόνο ὡς κίνησις αγάπης, αλλά και ὡς γλώσσα αγάπης.

«Ἐξήλθεν».

● Νά βγῆ τοπικά. Νά βγῆ ἀπ' τήν αὐταρέσκια τῶν ἐκπροσώπων τής μέσ' στούς ναούς, γιά νά σαγηνέψῃ τή νέα κυρίως γενιά και νά τή συνάξῃ στούς ἴδιους ναούς, πού ὁμως θά ἔχουν μετατραπῆ σέ κέντρα αγάπης, κοινωνίας και ἀληθινῆς στροφῆς και συνύπαρξης.

● Νά βγῆ και γλωσσικά. Νά βγῆ ἀπ' τήν ἀρχαιοπρέπεια τοῦ ὕφους και νά μιλήσῃ ἀπλᾶ και πειστικά. Νά βγῆ ἀπ' τόν ξεπερασμένο τρόπο σποράς και νά μιλήσῃ σάν μάννα στά παιδιά τής.

Ἡ ἠλεκτρονική ἐποχή δέν θέλει τήν Ἐκκλησία νά ξορκίζῃ τά Μ.Μ.Ε., αλλά τή θέλει νά χρησιμοποιοῦ τό ἐργαλεῖο τής ἠλεκτρονικῆς πληροφορικῆς, γιά τή μεγάλη πληροφορία, ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος και σταυρώθηκε γιά μᾶς.

Κατεβαίνει και συγκαταβαίνει

● Ἡ Ἐκκλησία συγκαταβαίνει.

● Ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ.

● Κατεβαίνει παντοῦ, μέχρι τά τελευταία σκαλοπάτια, μέχρι τά κατώτερα στρώματα, ἀκόμα και στά μικρότερα παιδιά. Ἄλλά και ἀνεβαίνει νά βρῆ τούς ἀνεβασμένους σέ σταυρούς, σέ δυσβάστακτα βάρη.

● Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στή γλώσσα τοῦ κάθε ἀνθρώπου κι ὄχι σέ μιά γλώσσα, πού τήν καταλαβαίνουν οἱ λίγοι «λογιώτατοι».

● Ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ ἀπλᾶ και ἑλκυστικά.

● Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει κατανοητά.

● Ἡ Ἐκκλησία σκύβει ταπεινά.

● Ἡ Ἐκκλησία σπέρνει λόγο και αγάπη, κήρυγμα και φιλανθρωπία.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει, ὅτι ὄλη ή παρούσα ζωή εἶναι γιά σπορά λόγου και ἐλεημοσύνης. Ὁ καιρός τοῦ θερισμοῦ εἶναι τότε, ὅταν μεταβοῦμε στήν αἰώνια ζωή. «Ὡς ἔτι καιρός, σπείρωμεν, ἵνα ἀμῆσωμεν. Νῦν ὁ τοῦ σπείραι καιρός, τότε ὁ τοῦ ἀμᾶσθαι και κερδαίνειν. Εἰ δέ σπόρου ἐστίν ὁ παρῶν καιρός, οὐ τοῦ συλλέγειν, αλλά τοῦ σκορπίζειν καιρός ἄν εἴῃ λοιπόν» (Ε.Π.Ε. 12, 126). Μετάφρασις: Ὅσο ἔχουμε καιρό, νά σπείρουμε, γιά νά θερίσουμε. Τώρα εἶναι ὁ καιρός τής σποράς, τότε θάναυ ὁ καιρός τοῦ ἀμῆτοῦ (θερισμοῦ). Ἄν δέ ή παρούσα ζωή εἶναι γιά σπορά, τότε δέν πρέπει νά μαζεύουμε (ὕλικά ἀγαθά), αλλά νά σκορπίζουμε.

Δέν δέχονται φυσικά ὄλοι τό σπόρο τής Ἐκκλησίας οὔτε τήν αγάπη τής.

Ἄπό τά τέσσερα μέρη τοῦ ἀγροῦ τό ἔνα μόνο κατά τήν παραβολή δέχτηκε τό σπόρο. Τά ἄλλα φάνηκαν ἀνάξια τής σποράς.

Κι ἄν δέν ἐκλάβουμε κατά γράμμα τήν ἀναλογία, πάντως λιγώτεροι εἶναι ὄσοι δέχονται τή σπορά τής αγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ὁ σποριάς ὁμως ἔρριξε παντοῦ τό σπόρο, καιτοῖ ἤξερε, πῶς οὔτε στόν πατημένο δρόμο θά φυτρώσῃ, οὔτε στίς πέτρες θά βλαστήσῃ, οὔτε σ' ἀγκάθια θά ἀντέξῃ. Γιά νά γνωρίζουμε, ὅτι ὁ σπόρος τοῦ λόγου πέφτει χωρίς διακρίσεις.

● Ἡ αγάπη δέν εἶναι ρατσιστική.

● Ἡ βροχή πέφτει παντοῦ, και στό τιμμένο και στό χωράφι και στή θάλασσα και στόν κῆπο. Ἔτσι κι ὁ λόγος.

Κάποτε και πετρώδεις ἄνθρωποι και σκληροὶ μαλακώνουν, αλλάζουν.

Ποῦ ξέρουμε; Οἱ ἄνθρωποι αλλάζουν.

● Μεγάλη ή εὐθύνη μας. Ὁφείλουμε νά σπέρνουμε. Συγχρόνως νά προσευχώμαστε, νά μεταβάλλῃ ή χάρις τοῦ Χριστοῦ ὄλους σέ ἀγαθή γῆ.

Γιά νά καρποφορήσῃ ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου. Γιά νά μεταβληθῇ ή γῆ μας σέ παράδεισο.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

«Λατρευτικός Βαρλααμιτισμός»

Θά παραξενεύονται οί άναγνώστες μας γιά τόν τίτλο. Κι εγώ παραξενεύτηκα, όταν μέ κατηγορήσαν, ότι είμαι... αίρετικός καί άνήκω στόν «λατρευτικό βαρλααμιτισμό»! Τό ιστορικό τής ύποθέσεως έχει έν συντομία ως έξής:

- Στην Κύπρο εκδίδεται τό περιοδικό «'Ορθόδοξη Μαρτυρία». Σ' αυτό κάποιος θεολόγος, όνόματι Παν. Τελεβάντος, δημοσίευσε στό τεύχος «άνοιξη-καλοκαίρι 2009» βιβλιοκριτικά σημειώματα (σελ. 101-104), πού μου άποδίδουν «λατρευτικό βαρλααμιτισμό».

- Μέ κατηγορήσε ό κ. Τελεβάντος, ότι «ή θεολογία μου όζει Βαρλααμιτισμού από κεφαλης μέχρι πατούσας» καί ότι «παραχαράσσω τήν πίστι»!

- Άφορμή πήρε ό κ. Τελεβάντος από κείμενα του περιοδικού μας, πού αναφέρονται σε ποιμαντικές ενέργειες του σεμνού καί σοφού Μητρ. Νικοπόλεως π. Μελετίου.

- Όπως είχα καθήκον, απέστειλα θεολογική άπάντησι στή διεύθυνσι του περιοδικού «'Ορθόδοξη Μαρτυρία». Οί διοικούντες άρνήθηκαν νά τήν δημοσιεύσουν, μέ τή δικαιολογία, ότι δέν δημοσιεύουν έπιστολές. Τούς έστειλα άπαντητικό κείμενο, κι αυτοί κατά δική τους λογική τό βάπτισαν έπιστολή! Βλέπετε ύπάρχει καί «όρθοδοξία», πού έν όνόματί της σε βρίζουν ως... αίρετικό, αλλά δέν δημοσιεύουν τήν άπάντησί σου!

- Άναγκάζομαι νά δημοσιεύσω στό «Βαπτιστή» τή θεολογική άπάντησι μου.

Διάβασα στό φ. «'Ανοιξη-Καλοκαίρι 2009» του έγκριτου περιοδικού «'Ορθόδοξη Μαρτυρία» βιβλιοκριτικά σημειώματα (σελ. 101-104), πού στρέφονται έναντίον μου καί μου άποδίδουν «λατρευτικό βαρλααμιτισμό».

Είναι προφανής ή σκοπιμότητα, πού λειτούργησε μέσα τους: Άφού ό βαρλααμιτισμός είναι αίρετική δοξασία, άρα καί κάθε τι πού έχει συγγένεια μέ τόν «βαρλααμιτισμό», πρέπει καί αυτό νά είναι αίρετικό καί άντορθόδοξο.

Νά, λοιπόν, μιά καί έξω· καί ό π. Δανιήλ αίρετικός!

* * *

Όμως, οί άγιοι πατέρες μας λένε, ότι ή κατηγορία κατά χριστιανού όρθοδόξου, καί πιά πολύ κατά κληρικού ότι είναι αίρετικός, είναι πιά βαρεια καί πιά ένοχη ενώπιον του Θεού, από τό νά τόν χαρακτηρίζουν ήθελγημένα μοιχό, πόρνο, λωποδύτη, φονιά. Πώς μέ τόση άνεση χαρακτηρίζεται «βαρλααμιστής» κληρικός, πού έλευκάνθη στην διακονία του λόγου του Κυρίου;

Άλλά, άς δούμε, τί είναι ό βαρλααμι-

τισμός· καί άν έχη καμμιά σχέσηι μέ τήν ταπεινότητά μου.

Ό Βαρλαάμ ό Καλαβρός ήταν ένας έλληνας από τήν κάτω Ίταλία. Είχε γίνει αίρετικός-όπαδός καί μύστης τής παπικής σχολαστικής θεολογίας.

Υποστήριζε καί έδίδασκε, ότι ό Θεός είναι μέν άκτιστος καί άπρόσιτος, αλλά οί ενέργειές Του είναι κτιστές καί προσιτές. Κτιστό καί προσιτό σε μάς, θεωρούσε καί τό φώς τής μεταμορφώσεως του Κυρίου.

Τήν άληθινή πίστι διατύπωσαν τότε οί ιερές Σύνοδοι τών έτών 1341, 1347 καί 1351, επί Άνδρονίκου Παλαιολόγου. Οί ιδέες του καί οί κακοδιδασκαλίες του ώνομάσθηκαν καί όνομάζονται «βαρλααμιτισμός».

Η Έκκλησία μας τότε, μέ τίς πιά πάνω Συνόδους της, τίς καταδίκασε καί τίς άναθεμάτισε. Μάλιστα δέ, άναθεμάτισε όχι μόνο τίς αίρετικές του δοξασίες, αλλά καί τήν μέθοδό του, πού ήταν πονηρή καί έξυπνακίστικη! Προσπαθούσε, μεπερδώντας συνεχώς τά λόγια του, νά μεπερδέψη τούς όρθοδόξους, νά τούς άποπροσανατολίση, πηδώντας από όρο σε όρο, από λέξι σε λέξι!

Ἀλλά δὲν τοῦ πέρασε!

Ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε, ὅτι ἄλλο εἶναι ἡ ἄκτιστη θεία οὐσία, ἄλλο οἱ ἐνέργειες τῆς μίας ἄκτιστης Θεότητος, πού εἶναι καὶ αὐτές ἄκτιστες, καὶ ἄλλο ἡ κτιστή φύση (=ἡ ἀνθρώπινη) καὶ οἱ ἐνέργειές της. Στίς ἅγιες αὐτές Συνόδους οἱ Πατέρες ἐδογματίσαν καὶ ἐτόνισαν, ὅτι εἶναι ἀθεοφοβία, γαντζωμένος ἕνας τάχα θεολόγος σέ λέξεις (δός εἰπεῖν «ἅγιες») νά ἀνατρέπη, νά «πολεμῆ», τά πράγματα (=τὴν οὐσία τῆς πίστεως). «Ἐγώ -διεκήρυξε τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς- περὶ δογμάτων καὶ πραγμάτων τὸν ἄγωνα ποιοῦμαι, κἂν τις ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁμοφωνῆ, πρὸς τὰς λέξεις οὐ διαφέρουμαι» (Ἰω. Καρμίρη, «Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», σελ. 379).

Στό ἴδιο μοτίβο κινοῦνται τὰ πρακτικά καὶ οἱ ἀποφάσεις καὶ τῶν τριῶν Συνόδων, πού ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωάννης Ρωμανίδης τίς θεωροῦσε ἰσόκυρες μέ τίς ἐπτὰ ἅγιες οἰκουμενικές Συνόδους.

* * *

Τί εἶναι λοιπόν ὁ βαρλααμιτισμός;

Εἶναι μιά σχολαστική αἰρετική διδασκαλία, πού λέει ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἄκτιστες, ἀλλά κτιστές· καὶ τό φῶς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ ἦταν καὶ αὐτό κτιστό!

Πῶς τώρα ὁ σχολιαστής τοῦ περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» μεταφέρει τὸν βαρλααμιτισμό στήν λατρεία; Ἔχουμε μήπως κτιστή καὶ ἄκτιστη λατρεία;

Τί εἶναι ἡ λατρεία; Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ἄκτιστη, ἢ ἐνέργειες τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, μέ τίς ὁποῖες ἀποδίδουν στόν ἀπρόσιτο Θεό «τὴν κατὰ δύναμιν δοξολογίαν»;

Οἱ κτιστοί, κτιστή λατρεία προσφέρουμε· οἱ ἀσθενεῖς, ἀσθενῆ! Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ὅλες οἱ δικές μας ἐνέργειες, εἶναι καὶ κτιστές, καὶ ταπεινές καὶ ἀνάξιες· ὁ Κύριος τίς δέχεται ἀπό συγκατάβασι καὶ ἔλεος γιά μᾶς. Ἔτσι ἀκόμη καὶ ὅταν ἀποδίδωμε στόν Κύριο τὴν πιό τέλεια γιά τὰ δικά μας μέτρα λατρεία, ἡ λατρεία μας εἶναι καὶ μένει κτιστή, φθαρτή, ἀτελής, ἀ-

πό ρυπαρά χεῖλη καὶ ἀπό γλῶσσα ἀκάθαρτη.

Τί δουλειά ἔχουν οἱ δικές μας κτιστές ἀνθρώπινες πράξεις λατρείας μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ;

Γιά ποιό λοιπόν λατρευτικό βαρλααμιτισμό μᾶς μιλάνε;

Ἄν τὸν ὄρο «λατρευτικός βαρλααμιτισμός» ἔχουν χρησιμοποιήσει σέ συνέδρια λειτουργικά, οὔτε ὑποχρεωμένος εἶμαι νά τὸν ξέρω, οὔτε τὴν αὐθαιρεσία τους μπορῶ νά δικαιολογήσω.

Ποιά λατρεία εἶναι ἄκτιστη, γιά νά τὴν ἔχουμε μέτρο συγκρίσεως μέ τὴν κτιστή, τὴν τάχα βαρλααμιτική;

Τί εἶναι λοιπόν σέ τελική ἀνάλυσι ἡ φράσις «λατρευτικός βαρλααμιτισμός»;

Προφανῶς, μιά θεολογική αὐθαιρεσία. Θά μπορούσε κανεὶς νά μιλήσῃ περὶ βλασφημίας. Διότι, τί εἶναι οἱ βλασφημίες; Ἀνεπίτρεπτες μεταφορές πράξεων ἀνθρώπινων στόν Κύριο.

Τί σχέσι ἔχουν οἱ ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ μέ τίς δικές μας πράξεις, ἔστω καὶ ὀλόφυγης λατρείας; Πόσο ἀπέχουν; Ὅσο ὁ οὐρανός ἀπὸ τὴν γῆ. Ὅσο ὁ Θεός ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο!

Καὶ μιά ἀκόμη παρατήρησι.

Κάποιοι εὐλαβῆς θιασώτες τῆς ἀτικίζουσας γλώσσας ἔγραψαν βλάσφημα, ὅτι μέ τὴν χρῆσι τῆς στήν λατρεία (ἡ γλῶσσα αὐτῆ) «θεανθρωποποιήθηκε»!!! Δηλαδή; Ἐνώθηκε σ' αὐτὴν ὁ Θεός Λόγος, ὅπως συνέβη μέ τὴν ἀνθρωπίνην φύσι στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Τί εἶναι ἡ χρῆσις τῆς λέξεως αὐτῆς στήν περίπτωσι αὐτῆ; Κάτι περισσότερο ἀπὸ βλασφημία. Εἶναι βεβήλωσις καὶ εὐτελισμός τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, πού συνετελέσθη μιά καὶ μοναδική φορά δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν.

* * *

Μποροῦμε, νά τὴν λέμε ἔστω κατὰ χρηστικά; Ἀνάλογα μέ τὴν ἀπροσεξία καὶ ἐπιπολαιότητά μας, πού μᾶς κάνουν ἴσως ἀξίους γιά κατανόησι καὶ συγγνώμη, ἀλλ' ὄχι διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ μιά ἀναλογία. Παλαιότερα τό Οἶ-

κουμενικό Πατριαρχείο επέμενε νά μή μεταφράζονται τά ἀρχέτυπα κείμενα στήν ἀπλή γλῶσσα. Εἶχε τόν λόγο του τότε. Σήμερα ὑπάρχει μιά καταπληκτική πληθὺς μεταφράσεων τῶν ἁγίων Γραφῶν.

Ἐπιτρεπτά ἢ ἀνεπίτρετα; Ὠφέλιμα ἢ ἐπιζήμια; Ὠφελιμώτατα ἀσφαλῶς, καί γι' αὐτό παντοῦ καί πάντοτε μέ ἔπαινο.

Ἐρωτᾶμε:

Οἱ λειτουργικές-λατρευτικές προσευχές εἶναι πιό ἱερές καί ἅγιες ἀπό τίς θείες Γραφές;

Ἀσφαλῶς ὄχι! Καθόλου πιό ἱερές.

Νά σημειωθῆ, ὅτι ἀφορμή γιά νά γράψῃ ὁ κ. Παναγ. Τελεβάντος, ὅτι εἶμαι ὁπαδός κάποιου «λατρευτικοῦ βαρλααμιτισμοῦ» καί ὅτι ὁ «θεολογία μου ὄζει ἀπό τήν κορυφή μέχρι πατούσας», ὑπῆρξαν δημοσιεύματα τοῦ περιοδικοῦ «Βαπτιστής», πού παρουσίασαν γνώμες θεολογικές τοῦ ἐγνωσμένης ἀρετῆς καί σοφίας ἐπισκόπου Σεβασμ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης π. Μελετίου.

Γιατί ὁ,τι ἐγινε καί γίνεται μέ τίς ἅγιες Γραφές, δέν μπορεῖ νά γίνεται καί μέ τίς λατρευτικές προσευχές; Φυσικά πάντοτε μέ προσοχή, μέ σοβαρότητα καί πρός «οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ».

Ἄλλωστε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στίς Συνόδους 1341, 1347, 1351 μᾶς τό εἶπε: Δέν ἔχουν ἀξία οἱ λέξεις, ἀλλά τά νοήματα, οἱ θεϊκές πραγματικότητες. Συμφέρεῖ λοιπόν γιά καλή ἀπόδοσι τῶν θεϊκῶν πραγματικοτήτων νά θυσιάζεται γλωσσικό ἰδίωμα, ὅσο σπουδαῖο κι ἂν εἶναι. Πάντοτε βέβαια γιά τήν ὠφέλεια καί σωτηρία τοῦ κόσμου.

Μᾶς ἐνθαρρύνουν οἱ μεταφράσεις τῶν βιβλίων τῶν ἁγίων Γραφῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἦσαν καί εἶναι χίλιες φορές προτιμότερες ἀπό τό ἀρχέτυπο ἐβραϊκό κείμενο. Καί πρόσφεραν ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στήν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Καί κάτι ἀκόμα πιό σκανδαλιστικό γιά ὄσους εἶναι θιασῶτες τῆς ἱερότητας τῆς γλώσσας. Κάποια κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι γραμμένα στά ἀραμαϊκά: πού δέν ἦταν ἡ δημοτική τῆς ἐβραϊκῆς, ἀλλά γλῶσσα ἐχθρῶν καί ἄλλο-

γενῶν. Ὅμως αὐτή τελικά ἐπεκράτησε. Αὐτήν μιλοῦσαν καί ὁ Κύριος καί οἱ μαθητές Του: καί ὁλος ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ τότε. Καί κανεῖς δέν νευρίαζε. Οὔτε ὁ Χριστός. Οὔτε ὁ Καϊάφας. Οὔτε ὁ Ἄνας. Ἦσαν καί αὐτοί πιό μυαλωμένοι!

Καί κάτι ἀκόμα:

Γράφει κάποιος ζηλωτής κατά τῶν μεταφράσεων: Θά συμφωνοῦσα καί ἐγώ νά γίνονται μεταφράσεις τῶν λειτουργικῶν κειμένων, ἂν δέν τά κατανοοῦσε ὁ λαός.

Τόν πληροφοροῦμε, ὅτι πανεπιστημιακός ἔκαμε ἔρευνα καί κατέληξε στό συμπέρασμα, ὅτι ὁ κόσμος δέν καταλαβαίνει τίποτε. Καί ἐκεῖνα πού φαντάζεται ὅτι καταλαβαίνει, τά παρανοεῖ!...

* * *

Καί μιά τελική παράκλησις.

Ἄς ἰδοῦμε λίγο πιό ὑπεύθυνα τά πράγματα, μέ ἀγάπη καί ἀμοιβαιότητα μεταξύ μας, κι αὐτό γιά τόν Χριστό καί γιά τό ἔργο Του.

Ἡ ἐποχή πού ζοῦμε δέν ἐπιτρέπει πολυτέλεια ἐρίδων.

Ὁ θερισμός πολὺς. Οἱ ἐργάτες λίγοι. Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ καί ταπεινώσει καί ἀγάπῃ ὁμολογήσωμεν τόν ἕνα Θεό καί Σωτῆρα μας.

Αρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης
ιεροκλήρουξ

Ὁμιλίες π. Δανιήλ Ἀεράκη

Ἀρχίζουν τά κηρύγματα τήν Κυριακή τοῦ Σπορέως (11 Ὀκτωβρίου):

● Τό πρωῖ, 11.30, στό Πνευματικό Κέντρο, στό Μπραχάμι (Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 καί Ἀριστοτέλους 12, στάσις Βλάχου).

● Τό ἀπόγευμα, 6.30, στήν αἴθουσα Χριστοκοπίδου 12, στό Μοναστηράκι.

Τηλ. 2103212713 καί 2103212107.

Γιατί υπέστη ὅσα υπέστη ὁ ἀπ. Παῦλος; - Β' Κορ. ια' 23-27

ὅπως τὰ εἶδε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

«Υπέστη ναυάγιον, ἵνα τό ναυάγιον παύσῃ τῆς οἰκουμένης.
 Νυχθημερόν ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκεν, ἵνα τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνιμῆσθαι.
 Ἐν κόπῳ γέγονε, ἵνα τοὺς κοπιῶντας ἀναπαύσῃ.
 Πληγὰς υπέμεινε, ἵνα τοὺς ὑπὸ τοῦ διαβόλου πεπληγότας ἰάσθαι.
 Ἐν φυλακαῖς διέτριψεν, ἵνα τοὺς ἐν φυλακῇ καὶ σκότῳ εἰς φῶς ἐξαγάγῃ.
 Ἐν θανάτοις πολλάκις, ἵνα θανάτων ἀπαλλάξῃ χαλεπῶν.
 Πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἔλαβεν,
 ἵνα αὐτοὺς τοὺς ταῦτα ποιοῦντας ἐλευθερώσῃ τῆς τοῦ διαβόλου μάστιγος.
 Ἐρραβδίσθη, ἵνα ὑπὸ τὴν ράβδον καὶ τὴν βακτηρίαν ἀγάγῃ τοῦ Χριστοῦ.
 Ἐλιθάσθη, ἵνα ἀπαλλάξῃ τῶν ἀναισθήτων λίθων.
 Ἐν ἐρημίᾳ γέγονεν, ἵνα τῆς ἐρημίας ἐξέλθῃ.
 Ἐν ὁδοιπορίαις, ἵνα στήσῃ πλανωμένους, καὶ τὴν εἰς οὐρανόν ὁδὸν ἀνοίξῃ.
 Ἐν πόλεσιν ἐκινδύνευσεν, ἵνα τὴν ἄνω πόλιν ὑποδείξῃ.
 Ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἵνα ἀφέλθῃ τοῦ χαλεπωτέρου λιμοῦ.
 Ἐν γυμνότητι, ἵνα ἀσχημονοῦντας ἐνδύσῃ τὴν στολὴν τοῦ Χριστοῦ.
 Ἐν ἐπιστάσι ὄχλου, ἵνα τῆς περιστάσεως τῶν δαιμόνων ἐπαγάγῃ.
 Ἐπυρώθη, ἵνα σβέσῃ τὰ πεπυρωμένα βέλη.
 Διὰ θυρίδος ἀπὸ τοῦ τείχους ἐχαλάσθη,
 ἵνα κάτωθεν ἄνω διαπέμψῃ τοὺς ἐροριμένους χαμαί».

(Ε.Π.Ε. 20,22-24)

Μετὰφρασις :

Υπέστη ναυάγιο, γιὰ νὰ καταπαύσῃ τό ναυάγιο τῆς οἰκουμένης.
 Ἐμεινε στό βυθό ἕνα μερόνυχτο, γιὰ ν' ἀνασύρῃ ἀπ' τό βυθό τῆς πλάνης.
 Κοπίασε, γιὰ ν' ἀναπαύσῃ τοὺς κουρασμένους ἀπ' τὴν ἁμαρτία.
 Πληγώθηκε, γιὰ νὰ γιατρέψῃ τοὺς πληγωμένους ἀπ' τό Σατανᾶ.
 Φυλακίστηκε, γιὰ ν' ἀποφυλακίσῃ ὅσους βρίσκονταν στό σκοτάδι.
 Ἐφτασε πολλές φορές στό θάνατο, γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ ἀπό φοβερούς θανάτους.
 Μαστιγώθηκε πέντε φορές μέ σαράντα παρά μία μαστιγώσεις,
 γιὰ νὰ λευτερώσῃ ἀπ' τὴ μάστιγα τοῦ διαβόλου τοὺς κακοποιούς.
 Ραβδίστηκε, γιὰ νὰ στηρίξῃ μέ τὴ βακτηρία τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀνθρώπους.
 Λιθβολήθηκε, γιὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴν πέτρινη ἀναισθησία.
 Βρέθηκε στὴν ἐρημίᾳ, γιὰ νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπ' τὴν μοναξιά τῆς ψυχῆς.
 Πεζοποροῦσε, γιὰ νὰ στηρίξῃ τοὺς ξεστρατεμένους τῆς ζωῆς.
 καὶ ν' ἀνοίξῃ τό δρόμο πρὸς τόν οὐρανό.
 Κινδύνεψε στίς πόλεις, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν Ἄνω Πόλι.
 Βρέθηκε σέ πείνα καὶ σέ δίψα, γιὰ νὰ χορτάσῃ καὶ ξεδιψάσῃ ἄλλους.
 Γυρνοῦσε φτωχός καὶ γυμνός,
 γιὰ νὰ ντύσῃ μέ τὴ στολή τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἄσεμνους καὶ ἀσχημονοῦντες.
 Παραδόθηκε στή μανία τοῦ ὄχλου,
 γιὰ νὰ λευτερώσῃ ὅσους ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ.
 Καιγόταν, γιὰ νὰ σβῆσῃ τὰ πυρφόρα βέλη τοῦ διαβόλου.
 Τόν κατέβασαν ἀπό κάποιο παράθυρο τοῦ τείχους,
 ὥστε ἀπό κάτω ν' ἀνεβάσῃ πάνω ὅσους εἶχαν πέσει χαμηλά.

20 χρόνια από την κοίμησι του π. Ἐπιφάνιου Θεοδωροπούλου

Στίς 10 Νοεμβρίου 1989 ἔφυγε ἀπό κοντά μας ὁ ἀγαπητός φίλος ὄλων τῶν πιστῶν π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος (ἀρχιμανδρίτης, πού ὅμως προτιμοῦσε τόν τίτλο «πρεσβύτερος»).

Ἡ στήλη τῶν σελίδων αὐτῶν καλεῖται «Πρόσχωμεν». Ἀντί ὅμως γιά λειτουργικές ἐπισημάνσεις, προτιμήσαμε αὐτή τή φορά νά προβάσουμε τόν μακαριστό Γέροντα, πρότυπο ὀρθοδόξου θεολογίας καί ἀγίας πολιτείας, λέγοντας «εἰς ἑαυτούς καί ἀλλήλους»· Πρόσχωμεν! Τό δημοσιεύμενο κείμενο εἶναι ἀπόσπασμα ἀπό ἄρθρο, πού πρωτοδημοσιεύτηκε στό «Βαπτιστή» εὐθύς μετά τήν κοίμησι τοῦ π. Ἐπιφάνιου.

Οἱ καρποί του

Ὁ π. Ἐπιφάνιος ἦταν «δένδρον ἀγαθόν». Ὁ Θεός γνωρίζει ὄλους τοὺς καρπούς τῆς ἐπί γῆς παρουσίας του. Ἐδῶ ἀπαριθμοῦμε ὠρισμένους ἀπ' τοὺς γλυκυτάτους καρπούς τοῦ δένδρου, πού ὀνομάζεται Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος.

- Καρπός του, ἡ ἐπίδοσις του στά **γράμματα**, καί τῆς θύραθεν σοφίας καί τῆς θεολογικῆς γνώσεως καί ἐπιγνώσεως. Ὡς μαθητῆς διεκρίνετο. Ἀλλά καί στό Πανεπιστήμιο οἱ σύγχρονοί του ἐνθυμοῦνται τόν νεαρό φοιτητή Ἐτεοκλή, νά στέκη στά προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου καί γύρω του φοιτητές ἀπό διάφορες σχολές νά τοῦ ὑποβάλουν ποικίλες ἐρωτήσεις.

Ἐντυπωσίαζε ἡ δεινότητα, μέ τήν ὁποία διελέγετο. «Ἐξίσταντο πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ ἐπί τῇ συνέσει καί ταῖς ἀποκρίσειν αὐτοῦ» (Λουκ. 2,47).

Ἰσχύουν γιά τή σοφία του ὅσα λέει ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος: «Ἡ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μέν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπικεικῆς, εὐπειθῆς, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος» (Ἰακ. γ' 17).

- Καρπός του, τά **συγγράμματά** του. Εἶχε τό χάρισμα τοῦ συγγράφειν. Οὔτε ἀντιγραφή ἔκανε οὔτε συρραφή. Συγγραφή ἀπέδιδε. Κυριολεκτικῶς ἔτριξε ἡ πέννα στά χέρια τοῦ μεγάλου συγγραφέως.

Τά συγγράμματά του διακρίνονται σέ ἐρμηνευτικά, ἀντιαιρετικά, ἀπολογητικά, λειτουργικά, ἐποικοδομητικά καί κυρίως κανονολογικά. Στά γράφομενά του ὑπάρχει ἡ σφραγίδα τῆς σχετικῆς τελειότητος. Ἡ κυριολεξία ἀπαράμιλλη. Τά ἐπιχειρήματα ἀκαταγώνιστα. Ἡ κατοχύρωσις στερεοτάτη.

Ἀσχολήθηκε μέ τοὺς *ἰ. Κανόνες*. Ἀλλά καί τά δικά του γραπτά θ' ἀποτελοῦν γιά τίς ἐπερχόμενες γενεές *κανόνα πίστεως* πάνω σέ πολλά κρίσιμα ἐκκλησιαστικά, πνευματικά καί κοινωνικά θέματα.

Ἔδιδε μέ τό γραπτό του λόγο τό «*παρών*» σέ ὅλα τά προβλήματα, πού ἀνέκυπταν στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους.

- Καρπός του, ἡ **ἀγάπη** του. Δέν εἶχε ὄρια. Μπορεῖ γιά τήν Ἀλήθεια νά ἐρχόταν σέ διαλογικὴ σύγκρουσι μέ ἀντιτιθεμένους. Οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀγάπη μειώθηκε στήν καρδιά του, ἀκόμα καί γιά τό σφοδρότερο ἀντίπαλό του.

Ἡ ζωή τῆς ἀγάπης τοῦ π. Ἐπιφανίου ἀποτελεῖ θαῦμα. Ἰσχύουν οἱ λόγοι τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου: «Τό θαῦμα μείζον μὲν ἐστὶ καὶ φρικωδέστερον καὶ τὴν ἡμετέραν ὑπερβαίνει φύσιν, ἢ δὲ πρᾶξις καὶ ἡ πολιτεία ἔλαττον μὲν τῶν σημείων, χρησιμώτερον δὲ καὶ κερδαλέωτερον» (Ε.Π.Ε. 26,246). Μετάφρασις: Τό θαῦμα εἶναι μεγαλύτερο καὶ καταπληκτικώτερο καὶ ὑπερβαίνει τὴ φύσιν μας. Ἡ πρᾶξις καὶ ἡ ζωή φαίνονται μικρότερα ἀπὸ τὰ θαύματα, ἀλλ' εἶναι πολὺ χρησιμώτερα καὶ πολὺ πιὸ κερδοφόρα.

- Καρπὸς του, τὸ **ἱερό Ἦουχαστήριο τῆς «Κεχαριτωμένης Θεοτόκου»** στὴν Τροιζῆνα (Πόρου). Ὡς μαγνήτης ἐλκύει ψυχές, πού ποθοῦν τὴν ἄσκησι καὶ τὴν πλήρη ἀφιέρωσι στὸν Κύριο. Ὡς φάρος φωτεινός φωτίζει ὅλη τὴ γύρω περιοχὴ. Ἀποτελεῖ πρότυπο μοναστικῆς ἀδελφότητος, πού συνδυάζει προσήλωσι σὲ παλαιὰ τυπικά, ἱεραποστολικὴ διακονία καὶ φιλανθρωπικὴ προσφορά.

- Καρπὸς του, τὰ πολυάριθμα **πνευματικά του τέκνα**. Κανένας, ἴσως, πνευματικὸς πατέρας καὶ ἐξομολόγος τοῦ αἰῶνα μας δέν προσήλκυσε τόσους ἐπιστήμονες στὴν ἐν Χριστῷ ζωή. Καθηγητὲς Πανεπιστημίου, ἀνώτατοι δικαστικοί, ἰατροί, νομικοί, μηχανικοί, ἐπιστήμονες ὄλων τῶν κλάδων, φοιτητὲς, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀπλοῖκοὶ ἄνθρωποι εὔρισκαν στὸ ἐξομολογητήριο τῆς ὁδ. Μενάνδρου 4 τὸ σωστὸ καθοδηγητὴ στὴν πορεία τῆς ζωῆς τους.

- Καρπὸς του ἡ **ταπεινώσις** καὶ ἡ ἐν γένει **ἀρετὴ** του. Ὅποιος ἔβλεπε τὸν π. Ἐπιφάνιο ἦταν σάν νά ἔβλεπε ἕναν ὄριμο καρπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σ' αὐτὸ τὸν καρπὸ ἦσαν χαραγμένες οἱ ἀρετές, πού ἀπαριθμεῖ ὁ Παῦλος: «Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστὶν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. 5,22-23).

- Τέλος καρπὸς γιὰ τὸν ἴδιον πλέον τὸν π. Ἐπιφάνιο, εἶναι ἡ **αἰώνια ζωή**. Τὴ γλυκύτητά της ἤδη ἀπολαμβάνει στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Πόνεσε πολὺ στὸν κόσμον τοῦτο. Ἦρθε ἡ ὥρα νά χαρῆ. «Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. δ' 36).

Ἡ μεγάλη ἐκλογή

Σεβαστέ π. Ἐπιφάνιε, ὄλοι τό ξέραμε: Ζοῦσες στὴ γῆ, ἀλλὰ ποθοῦσες τοὺς οὐρανοὺς. Δέν θεωροῦσες τὸν ἑαυτὸ σου ἄξιο γιὰ ἀνθρώπινα ἀξιώματα. Σοῦ προσφέρθηκαν ἐπισκοπικοὶ θρόνοι, ἀλλὰ δέν τοὺς δέχθηκες. Ὁ πόθος σου ἦταν ὁ Κύριος. Βρίσκουν καὶ στὴ δικὴ σου ζωὴ ἐφαρμογὴ τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «Ἐμοὶ τό ζῆν Χριστός καὶ τό ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. α' 21-22).

Ὁ Χριστὸς σέ πῆρε κοντά Του. Ἐκεῖνος γνωρίζει, γιατί, σέ ἐποχὴ, πού ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη ἀγωνιστῶν, θέλησε νά πάρῃ ἀπὸ κοντά μας ἐσένα, πού ἦσουν πάντοτε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγῶνα, πάντοτε **εὐθυβολῶν**. Ἰσως, διότι τώρα πού βρίσκεσαι ἐγγύτερα πρὸς Ἐκεῖνον, θά προσφέρῃς ἀποτελεσματικώτερη βοήθεια στὴ στρατευομένη Ἐκκλησία καὶ στὰ πολυπληθῆ πνευματικά σου τέκνα.

Δόσε μας τὴν εὐχή σου, νά συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα. Ἡ μορφὴ σου θά μᾶς καθοδηγῆ,

Αἰώνια σου ἡ μνήμη, πάτερ Ἐπιφάνιε!

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Θλίψις καί παρηγορία

Β' Κορ. α' 7-9

Σταυρός καί Ἀνάστασις (στ. 7)

Ἔίναι βέβαιος ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι, ὅπως ὁ ἴδιος ἀντιμετώπιζε τή σκληρή πραγματικότητα τοῦ κόσμου, ἔτσι, μέ τήν ἴδια δύναμη, μέ τήν ἴδια «παράκλησι», καί οἱ δικοί του ἀθλητές, τά πνευματικά του παιδιά θά ξεπερνοῦν τίς θλίψεις. Ἐπί τούτου τοῦ πόνου θά βγαίνουν στό ξέφωτο τῆς ἐν Χριστῷ παραμυθίας καί ἀγαλλιάσεως.

Τή βεβαιότητα αὐτή, πού ὅπωςδήποτε φαίνεται ὑπερβολική, ἐκφράζει στόν ἐπόμενο στίχο τοῦ πρώτου κεφαλαίου τῆς δευτέρας πρὸς Κορινθίους: *«Καί ἡ ἐλπίς ὑμῶν βεβαία ὑπὲρ ἡμῶν. Εἴτε παρακαλούμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καί σωτηρίας, εἰδότες ὅτι ὡς περ κοινωνοί ἐστε τῶν παθημάτων, οὕτω καί τῆς παρακλήσεως»* (στ. 7). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἡ ἐλπίδα μας γιά σᾶς εἶναι βεβαία. Ἐάν παίρνομε ἐνίσχυσι, τήν παίρνομε γιά τή δική σας λύτρωσι καί σωτηρία. Καί ξέρομε, ὅτι, ὅπως συμμετέχετε στά παθήματα, ἔτσι θά συμμετάσχετε καί στή λύτρωσι».*

● Γιά τόν Παῦλο ἡ ἀγωγή τῆς ταπεινώσεως καί τῶν θλίψεων εἶναι ἀπ' τίς ἀναγκαϊότερες στή χειραγωγή τῶν πιστῶν. Ἐάν ἡ σωτηρία τοῦ Σταυροῦ ἦρθε, διότι ὁ Χριστός πάσχει, χωρίς νά κακοποιῇ, αὐτή τή σωτηρία τήν οικειοποιούμεσθε, ὅταν τόν κόσμο τόν βλέπομε ὄχι ἐπιθετικά, ἀλλ' ἀμυντικά.

Δηλαδή, ὅταν τό κακό δέν ἐνεργῆται ἀπό μᾶς στούς ἄλλους, ἀλλ' ἐνεργῆται ἀπό τούς ἄλλους σέ μᾶς. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἡ σωτηρία ὑμῶν τότε ἐνεργεῖται μεζώνως, τουτέστι, δείκνυται, αἰξεται, ἐπιτείνεται, ὅταν ὑπομονήν ἔχη, ὅταν πάσχη καί γενναίως ἅπαντα φέρη. Ἐρα ἐνέργεια σωτηρίας, οὐ τό*

ποιεῖν κακῶς, ἀλλά τό πάσχειν κακῶς» (Ε.Π.Ε. 19,42).

● Γιά τόν Παῦλο τά παθήματα καί ἡ παρηγορία, ὁ Σταυρός καί ἡ Ἀνάστασις εἶναι κοινά στοιχεῖα. Ἐάν πάσχη ὁ ἕνας, συμπάσχουν ὅλοι. Ἐάν ἐνισχύεται ὁ ἕνας, ἐνισχύονται ὅλοι.

Πόσο θάρρος παίρνομε, ὅταν ἕνας ζωντανός ἅγιος μᾶς ἀγαπά, μᾶς κοιτάζει στοργικά, μᾶς μιλά! Πόσο θάρρος παίρνομε, ὅταν τόν ἀδελφό μας τόν βλέπομε δίπλα μας, πολύ περισσότερο τόν πνευματικό πατέρα! Τόν βλέπομε καί νά πάσχη, ἀλλά καί νά σώζεται! Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐάν μικρόν ἀναπνεύσωμεν μόνον ἡμεῖς, ἀρκεῖ τοῦτο εἰς παραμυθίαν ὑμῖν καὶ αὐτοὶ παρακληθῶμεν, ὑμετέρα τοῦτο παράκλησις γίνεται. Ὡς περ γάρ τά παθήματα τά ἡμέτερα, ὑμέτερα εἶναι νομίζετε, οὕτω καί τήν παράκλησιν τήν ἡμετέραν, ὑμετέραν ἠγεῖσθε. Οὐ γάρ δήπου ἐν τοῖς δυσχερέσι κοινωνοῦντες, ἐν τοῖς χρηστοτέροις οὐ κοινωνήσετε»* (Ε.Π.Ε. 19,44). Μετάφρασις: Ἐάν μόνο λίγο ἀναπνεύσωμε ἐμεῖς, ἀρκεῖ αὐτό νά παρηγορηθῆτε ἐσᾶς. Κι ἂν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι παρηγορηθῶμε, αὐτό γίνεται δική σας παρηγορία. Ὅπως ἀκριβῶς τά παθήματά μας θεωρεῖτε ὅτι εἶναι δικά σας, ἔτσι θεωρεῖτε δική σας καί τή δική μας παρηγορία. Γιατί βέβαια δέν συμβαίνει νά συμμετέχετε στά δυσάρεστα, χωρίς νά συμμετέχετε καί στά εὐχάριστα.

● Γιά τόν Παῦλο καί ἡ μικρή συμμετοχή στόν πόνο καί στή χαρά μετράει πολύ. Φτάνει στό σημεῖο, νά θεωρῆ τούς Κορινθίους στήν ἴδια στάθμη μέ τή δική του ζωή: Νά σηκώνουν τά ἴδια παθήματα. Νά ἔχουν τήν ἴδια θεϊκή ἐνίσχυσι. *«Ὡς περ κοινωνοί ἐστε τῶν παθημάτων, οὕτω καί τῆς παρακλήσεως»* (στ. 7).

Θαυμάζει κανεῖς τήν παιδαγωγική μέθοδο

του Παύλου. Θαυμάζει περισσότερο τήν ταπεινοφροσύνη του Παύλου. Ρωτάει ο ι. Χρυσόστομος: «*Τί ταύτης ταπεινοφρονέστερον τῆς ψυχῆς;*» (Ε.Π.Ε. 19,46).

Βάρος θλίψεων (στ. 8)

Γίνεται συγκεκριμένος ο Παῦλος. Μιλάει γιά τίς θλίψεις καί τίς περιπέτειες, πού ἔζησε στήν Ἀσία, μέ κέντρο τήν Ἐφεσο. Γιά πρώτη φορά ἐκεῖ νόμισε, ὅτι δέν μπορεῖ νά βαστάξῃ πιά ἄλλο, ὅτι οἱ δυνάμεις του εἶχαν ἐξαντληθῆ. Εἶχε τήν ἐντύπωση, ὅτι πλησίαζε τό τέλος του.

Ἡ ἀναφορά του στά παθήματα «ἐν τῇ Ἀσίᾳ» γίνεται στόν ἐπόμενο στίχο: «Οὐ γάρ θέλομεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὑπέρ τῆς θλίψεως ἡμῶν τῆς γενομένης ἡμῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι καθ' ὑπερβολήν ἐβαρήθημεν ὑπέρ δύναμιν, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καί τοῦ ζῆν» (στ. 8).

Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Δέν θέλομε νά ἀγνοῖτε τί θλίψι, πού μᾶς συνέβη στήν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας. Δέν θέλομε νά ἀγνοῖτε, ὅτι πάνω μας ἔπεσε βάρος δοκιμασίας ὑπερβολικά μεγάλο· μεγαλύτερο ἀπό τί δύναμί μας, πού θά μπορούσε νά μᾶς συνθλίψῃ, ὥστε νά στερηθοῦμε καί τήν ἴδια τή ζωή μας.*»

● Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὠρισμένες δυνατότητες. Μόνος ἀντέχει νά σηκώνῃ ἓνα ὠρισμένο βάρος. Κάποτε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται ἀσκήκωτο βάρος. Καί ὅμως, τό σηκώνει. Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων εἶναι «ὁ βοηθῶν».

Κάτι τέτοιο ἔνωσε ὁ Παῦλος στήν Ἐφεσο. Ἦρθε ἀντιμέτωπος στήθος μέ στήθος μέ τό Σατανᾶ, μέ τά εἶδωλα, μέ τή λατρεία τῶν εἰδώλων, μέ τούς «θεούς» τους, μέ τό θρησκευτικό κατεστημένο τῶν εἰδώλων. Μέ ἓνα πρόσωπο, πού εἶχε τεράστια δύναμη στήν Ἐφεσο.

Ἦταν ὁ Δημίτριος ὁ ἀργυροκόπος. Χρυσές δουλειές ἔκανε κατασκευάζοντας ἀγαλματίδια τῆς Ἄρτεμης. Τήν ὅλη ταραχή τήν περιγράφει τό βιβλίο τῶν Πράξεων (19' 23-41).

Ἄν θές νά δοκιμάσῃς τί μεγαλύτερη θλίψη καί τούς πιό μεγάλους διωγμούς, νά τά βάλῃς μέ τό θρησκευτικό κατεστημένο. Εἶναι ἱκανό νά κινήσῃ ὅλους τούς μηχανισμούς, γιά νά σέ ἐξοπλώσῃ. Στήν περίπτωσι τοῦ Δημητρίου ἔχουμε τό πρῶτο δυναμικό συλλαλητήριο ἐργατικό συνδικαίου ἐναντίον ἑνός ἀνθρώπου: τοῦ Παύλου. Καί βέβαια τούς χάλασε τί δουλειά, ἀφοῦ ἡ λα-

τρεῖα τῆς Ἄρτεμης τῶν Ἐφεσίων «παρέιχτο τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην» (Πράξ. 19' 24).

Δέν κάνει πίσω ὁ Παῦλος. Ἄλλωστε γι' αὐτό ἦταν ἀπόστολος καί διάκονος τῆς ἀληθείας, γιά νά ἐξαφανιστοῦν τά ποικίλα θρησκευτικά παραμύθια. Εἶχε μεγάλη πείρα ἀπό διωγμούς. Ἄλλ' ἐκεῖ, στήν Ἐφεσο, ἦταν τό κάτι ἄλλο: «Καθ' ὑπερβολήν ἐβαρήθημεν ὑπέρ δύναμιν, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καί τοῦ ζῆν» (στ. 8).

Βρέθηκε κυκλωμένος ἀπό τίς σατανικές δυνάμεις. Μέσα του γεννίθηκε ἡ ἀπορία («ἐξαπορηθῆναι»): «*Θά ζήσουμε ἢ δέν θά ζήσουμε; Θά βγοῦμε ζωντανοί μέσα ἀπ' αὐτό τό σκληρό ἀγῶνα ἐναντίον τῶν εἰδώλων καί τῶν καπηλευτῶν τους;*»

Τό ἀπόκριμα τοῦ θανάτου (στ. 9)

Βέβαια γιά τόν Παῦλο τά παθήματα εἶναι τό μυστήριο, πού τελειοποιεῖ τήν ἐσωτερική του διαβίωσι μέ τό Χριστό. Ὅλη του δέ τί δύναμη γιά ν' ἀντιμετωπίσῃ τά παθήματα, τήν παίρνει ἀπό τήν ἔνωσι του μέ τό Χριστό, «τόν παθόντα καί ἀναστάντα». Ὅσο περισσότερα παθήματα, τόσο περισσότερη δύναμη καί τιμή. Ὅσα περισσότερα παθήματα γιά τό Χριστό, τόσο περισσότερο κοντά Του.

Αὐτές οἱ πραγματικότητες καθρεφτίζονται στόν ἐπόμενο στίχο τῆς Ἐπιστολῆς: «Ἀλλά αὐτοῖ ἐν ἑαυτοῖς τό ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχίκαμεν, ἵνα μή πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπί τῷ Θεῷ τῷ ἐνεύροντι τούς νεκρούς» (στ. 9). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι θεωρήσαμε τούς ἑαυτούς μας νεκρούς, γιά νά μή στηριζώμαστε στούς ἑαυτούς μας, ἀλλά στό Θεό, πού ἀνασταίνει τούς νεκρούς.*»

● Μιλάει ὁ ἀπ. Παῦλος σέ πληθυντικό ἀριθμό. Ὅχι μόνο διότι μαζί του στήν Ἐφεσο ἦσαν καί ἀρκετοί ἀπό τούς μαθητές καί συνεργούς του, ἀλλά καί διότι ὅλοι οἱ ἀποστολοὶ περνοῦσαν ἀπό τήν ἴδια διαδικασία, γιά νά σφραγισθῆ ἡ ἀποστολικότητά τους καί ν' ἀποδώσῃ ἡ σπορά τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό τί δοκιμασία τῶν διωγμῶν καί τῶν βασιανιστηρίων. «Ἀλλά αὐτοῖ ἐν ἑαυτοῖς τό ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχίκαμεν» (στ. 9).

Γενναῖος μαχητής

† Ἀλέξανδρος Δ. Λαγουδάκης

Ἀνεχώρησε γιὰ τὴν οὐράνια πατρίδα ὁ πιστός χριστιανός Ἀλέξανδρος Λαγουδάκης, ἐκλεκτό μέλος τοῦ Συλλόγου μας. Σέ ἡλικία 51 ἐτῶν τὸν κάλεσε ὁ Κύριος κοντά Του. «Δόκιμος γενόμενος», πορεύτηκε νὰ «λάβῃ τὸν στέφανον» τῆς αἰώνιας δόξας (Ἰακ. α' 12).

Ὁ μακαριστός ἀδελφός μας σπούδασε στό Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο μηχανολόγος - ἠλεκτρολόγος. Ἐργάστηκε ὡς ὑπεύθυνος ἐπιχειρήσεων καί τὰ τελευταῖα ἔτη ὡς καθηγητῆς τῆς Μέσης Τεχνικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Τάχτηκε στήν παράταξι τοῦ Χριστοῦ καί πορεύτηκε μέ συνέπεια, ἀγωνιζόμενος γιὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μέ τή σύζυγο τοῦ Βασιλικῆ ἀπέκτησαν ἕξι παιδιά, πού τούς ἄφησε κληρονομιά τὸν ἐνάρετο βίο του, πού συνεχῶς θ' «ἀναθεωροῦν» καί θά μιμοῦνται τὴν πίστι του.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη στίς 21 Σεπτ. 2009 στόν ἱ. ναό Προφήτου Ἡλίου τοῦ Δήμου Ἀγίας Παρασκευῆς (Ἄττικῆς). Παρόντες οἱ πρεσβύτεροι τοῦ ναοῦ, ὁ πνευματικός τῆς οἰκογενείας ἀρχιμ. Νικόδημος Ἀεράκης, ὁ συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ μας ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκης καί πλῆθος κόσμου.

Στή σύντομη ὁμιλία του ὁ π. Δανιήλ εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

Τό δένδρο -εἶπε ὁ Κύριος- γνωρίζεται ἀπ' τοὺς καρπούς του.

Ὁ ἀγαπητός Ἀλέξανδρος ὑπῆρξε εὐλογημένο δένδρο, φυτεμένο στόν κῆπο τῆς Ἐκκλησίας, πού τώρα μεταφυτεύτηκε στόν κῆπο τῆς ἐπουράνιας βασιλείας.

Τό δένδρο αὐτό, συμφύες μέ τή σύζυγό του Βασιλική, παρήγαγε ἕξι ἐκλεκτοὺς καρπούς, τὰ παιδιά, ὅσα ὁ Θεός ἔδωσε.

Σέ ἐποχή, πού ἄλλοι πετᾶνε τοὺς καρπούς τῆς ζωῆς, τὰ παιδιά, στή χωματερή τῶν ἐκτρώσεων ἢ ἐμποδίζουν τό θαῦμα τῶν παιδιῶν μέ τὴν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας, τό ζεῦγος Ἀλέξανδρος-Βασιλικῆ ὑποτάχτηκαν στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

Ὅλοι μας πλέον εἴμαστε στραμμένοι στήν οἰκογένεια, πού ἀφήνει ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐκεῖνος ἀπ' τὸν ἐξώστη τοῦ οὐρανοῦ θά παρακολουθῇ τὴν πορεία τῆς,

θά εὔχεται καί θά προσεύχεται. Θά ναι θερμότερος προστάτης.

- Ἡ σύζυγός του **Βασιλική**, πού τ' ὀνομά της ἔχει σχέσι μέ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἄς εἶναι βέβαιη, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ζῆ πλέον σ' ἐκείνη τὴ βασιλεία, τῶν οὐρανῶν, ἀπολαμβάνοντας **βασιλική δόξα**.

- Ὁ πρῶτος γιός, ὁ **Δημήτρης**, ἄς ξέρη, ὅτι, κατὰ τὸν προστάτη τοῦ ἁγίου Δημήτριο, ἀγωνίστηκε **γενναῖα** ὁ πατέρας του, πιστός στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ.

- Ὁ δεύτερος γιός, ὁ **Ἄγγελος**, ἄς μὴν ἀμφιβάλῃ, ὅτι ὁ καλὸς του πατέρας συναγάλλεται μέ τοὺς **ἀγγέλους**.

- Ἡ μοναχοκόρη, ἡ **Δέσποινα**, μαζί μέ τὴν **κυρά-Δέσποινα**, τὴ μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἄς σπογγίσουν τὰ δάκρυα, μέ τὴ βέβαιη ἐλπίδα, ὅτι ὁ ἀγαπητός πατέρας καί γιός εἶναι κοντά στὴ μεγάλη Δέσποινα, τὴν **Παναγία** μας.

- Τό τέταρτο παιδί, ὁ **Χαράλαμπος**, ἄς πιστεύῃ, ὅτι λάμπει τώρα ἀπὸ **χαρά** ὁ πατέρας του, πού τόσο πόνεσε ἐδῶ. Λάμπει ἀπὸ ἀναφαίρετη χαρά.

- Ὁ πέμπτος, ὁ **Ἀνδρέας**, πού μαζί μέ τό Χαράλαμπο λυκεῖοπαιδα, βλέπουν τόσοι συμμαθητές τους νὰ παραστέκουν, ἄς μὴ ξεχνᾶ, ὅτι μέ **ἀνδρεία** ἀντιμετώπισε ποικίλους πόνους ὁ πατέρας, πού δέν θέλησε νὰ παρεκκλίνη ἀπ' τὴν ἀποστολικὴ παράδοσι.

- Κι ὁ ἕκτος, ὁ μικρός μας **Παῦλος**, πού θᾶχῃ τὴ στοργή ὄλων μας, θά θυμᾶται, ὅτι εἶχε ἓνα πατέρα, πού ἀκολουθώντας τό Χριστομίμητο Παῦλο, ἀγαποῦσε θερμά τὸν Χριστό.

- Στό τέλος ὁ λόγος γιὰ τὸν **Ἀλέξανδρο**, τὸν ἀλύγιστο μαχητή. Ἄν ὁ ὁμώνυμός του στρατηλάτης τῆς ἀρχαιότητος κατέκτησε μέρη τῆς γῆς, ὁ δικός μας Ἀλέξανδρος, πού τώρα ἀποχαιρετοῦμε, κατέκτησε τὴν **ἀπεραντωσύνη**.

Ἀπὸ κεῖ ψηλά, μὴ μᾶς ξεχνᾶς, φίλε Ἀλέξανδρε. Καλὴ ἀντάμωσι!

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τόν Ἥλιο ἢ τόν μετεωρίτη;

Κιὰ τούς χριστιανούς, τὰ πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, φοβόταν ὁ ἀπόστ. Παῦλος νά μή τευντώσουν τ' αὐτιά τους νά δέχωνται τὰ ἀπατηλά μηνύματα ἐκείνων, ποῦσαν «κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν» (Α' Τιμ. δ' 3). Φοβόταν, μήπως οἱ χριστιανοὶ λοξοδρομήσουν.

Λοξοδρομεῖ δέ ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τὴν ὀλοφώτεινη τροχιά τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἐξετάζει τόν οὐρανὸ νά δῆ πότε θά ἐμφανιστῇ τὸ ἔκτακτο (ἂν εἶναι ἔκτακτο!) ἀστέρι ἢ μετεωρίτης!

Ὁ Χριστὸς τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Παρουσίας εἶναι ὁ Ἥλιος. Αὐτόν ὅποιος ἀκολουθεῖ, «οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωάν. η' 12). Πολλοὶ παρασύρονται στὴν ἐξέτασι τοῦ μελλοντικοῦ ἐκτάκτου σημείου, πού τοῦ δόθηκαν ποικίλα ὀνόματα, καὶ δέν θάναί τίποτε ἄλλο, παρὰ μιά ἀκόμα ἔξαρχις τοῦ κακοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Πάντοτε θά ὑπάρχη τὸ Φῶς, πάντοτε καὶ τὸ κακό.

• Πάντοτε ὑπάρχει ἔντασις τοῦ κακοῦ. Κάποτε ἔχουμε καὶ ἔξαρχις.

Αὐτὴ ἡ ἔξαρχις στὴ Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς ἔχει διάφορες ὀνομασίες: «ἀποστασία», «ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας», «υἱὸς τῆς ἀπωλείας», «ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος», «θεός», «τό κατέχον».

Δέν εἶναι κακὸ νά προσέχη καεῖς τὴν ποικιλώνυμη σατανικότητα. Εἶναι δμως τραγικὸ κακὸ τὸ ν' ἀποπροσανατολίζεται. Τὸ ν' ἀποσύρη τὸ βλέμμα του ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποῦναι ὁ ἄδυτος Ἥλιος, καὶ νά τρομοκρατῆται καὶ νά τρομοκρατῆ κι ἄλλους ἐστιάζοντας ὅλη τὴν προσοχή του στὸν ἐκάστοτε ἄρχοντα τοῦ κακοῦ.

Ἐφιστᾶ ὁ ἀπόστ. Παῦλος τὴν προσοχή στὴν ἀπάτη: «Μή τις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον» (Β' Θεσ. β' 3).

• Οἱ χριστιανοὶ τῆς Θεσσαλονίκης καταλάβαιναν τί τοὺς ἔλεγε ὁ Παῦλος. Ἡ πνευματικὴ τους ἀσφάλεια ἐξαρτώταν ἀπ' τὴν ἐμπιστοσύνη τους στό λόγο τοῦ πατέρα, τοῦ θεοπνεύστου Παύλου.

• Καὶ ἡ δικὴ μας ἀσφάλεια αὐτὴ εἶναι: Ἀντί νά δίνουμε σημασία στὰ «ἀντικείμενα», νά προσέχουμε τὰ κείμενα, τὰ ἱερά, τὰ θεόπνευστα κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

• Ἀντί νά φοβώμαστε τόν ὅποιονδήποτε «ἀντικείμενον», νά εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τόν «κείμενον», «ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορ. γ' 12).

Κοινωνία ἀγάπης

Κτό τεῦχος τοῦ Ἰουνίου, γιὰ νά τιμήσουμε τόν ἀείμνηστο χριστιανὸ ἀγωνιστὴ Νικόλαο Ψαρουδάκη, ἀναδημοσιεύσαμε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Χρι-

στιανική» ἀναστάσιμο κείμενό του, γραμμένο στά βράχια τῆς ἔξορίας του (ἐπί δικτατορίας Ἰωαννίδη). Σέ εἰσαγωγικό σημείωμα κάναμε λόγο γιά νεώτερες προσπάθειες **χριστιανοκοινωνισμού**, χωρίς ν' ἀναφέρουμε τίτλους κινήματων ἢ ὀνόματα ὑπευθύνων.

Παραδόξως δεχτήκαμε ἀπό τίς στήλες τοῦ «*Ὁρθοδόξου τύπου*» (7 Αὐγ. 09) ἐπίθεσι ἀπό τόν **ἀξιόλογο** καί **εὐλαβῆ** κληρικό π. **Βασίλειο Βολουδάκη**.

● Μᾶς κατηγορεῖ, ὅτι καταφερθήκαμε «*εἰρωνικά καί ἀπαξιωτικά ἐναντίον τῆς νεοσύστατης πολιτικῆς παρατάξεως "Κοινωνία"*». Τό σύντομο ὅμως εἰσαγωγικό μας δέν ἀνέφερε τό κόμμα **«Κοινωνία»**, πού πνευματικά ἡγείται ὁ π. Βασίλειος, διοικητικά δέ ὁ υἱός του. Θύμισε ἀπλῶς δύο παραβολές (Λουκ. ιδ' 28-32).

Ἄν ὁ π. Βασίλειος, ὁ υἱός του καί οἱ πιστοί συνεργάτες τους θεωροῦν, ὅτι ἔχουν **«τά πρὸς ἀπαρτισμόν»** νά κυβερνήσουν χριστιανικά τήν Ἑλλάδα, ἐμεῖς δέν ἔχουμε, παρά νά εὐχηθοῦμε ἀπό καρδίας (ὄχι εἰρωνικά) καλή ἐπιτυχία.

● Μᾶς κατηγορεῖ ὁ π. Βασίλειος, ὅτι **τά «πυρά τοῦ περιοδικοῦ μας στρέφονται κατ' ἀκρίβειαν στό πρόσωπό του»**. Κατ' ἀρχάς γιά ποιά πυρά μιλάει ὁ εὐλαβῆς π. Βασίλειος; Τό νά θυμίζη κανείς δύο **παραβολές τοῦ Κυρίου** σέ ὅσους θέλουν νά κάνουν ἄλλα καί χρειάζονται ἄρματα (πνευματικά), αὐτό γιατί στρέφεται κατά τοῦ ἱεροῦ του προσώπου;

Γιά τό πρόσωπό του μόνο καλά λόγια λέμε. Ἀγαπητέ π. Βασίλειε, εἶδατε πουθενά στό περιοδικό μας τό ὄνομά σας ἢ τό κίνημά σας; Γιατί θέλετε **-σώνει καί καλά-** νά μᾶς τοποθετήσετε ἀντιθετικά;

● Μᾶς κατηγορεῖ ὁ καλός πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος, ὅτι **«χλευάζουμε τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία πιστεύουν μέ αὐταπάρνηση οἱ ἀπαρτίζοντες τήν "Κοινωνία"»**. Ἔ, ὄχι καί **χλευαστές** τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ! Πάτερ, οὔτε σᾶς θίξαμε οὔτε σᾶς ἀναφέραμε, οὔτε ποτέ δώσαμε σημεῖο πὼς δέν σᾶς ἐκτιμᾶμε.

● Μᾶς κατηγορεῖ, ὅτι γράψαμε **«τόσα**

εἰρωνικά γιά χριστιανούς, ἐπειδή τόλμησαν νά εἰσέλθουν σέ ἀγωνιστικό χώρο καί μάλιστα λέει, **«ὅτι ἀποτρέψαμε μέ τίς εἰρωνεῖες μας τοὺς πιστοὺς νά ψηφίσουν»** τό κίνημα **«Κοινωνία»**.

Ἄν εἶχαμε σκοπό νά εἰρωνευτοῦμε καλοὺς χριστιανούς καί καλές προσπάθειες, δέν θά γράφαμε ἐγκωμαστικά γιά τό πρόσωπο καί τό κίνημα τοῦ μακαριστοῦ Νικ. Ψαρουδάκη. Σεβόμαστε **κάθε ὀρθόδοξη προσπάθεια** πρὸς δόξαν Θεοῦ καί σωτηρία τοῦ λαοῦ.

Πάτερ Βασίλειε, εἶστε φίλος μας. Βαδίζετε τό δρόμο, πού ἐπιλέξατε. Ὅποιος δέν σᾶς ἀκολουθεῖ, δέν εἶναι ἀπαραίτητα ἐχθρός σας.

Γίναμε νούμερα καί φοβόμαστε ἓνα νούμερο!

Ὁ Κύριος, ὅταν ἔπρεπε νά μιλήσῃ γιά τὰ ἔσχατα καί τή συντέλεια τοῦ κόσμου, ποτέ δέν ἀνέφερε ἓνα **«μαγικό» νούμερο** ἢ κάποια ὠρισμένη **χρονολογία**. Δέν ἱκανοποίησε ποτέ τήν ἐσχατολογική **περιέργεια** τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ θέλει τοὺς δικούς Του πιστοὺς σέ παντοτινὴ **ἐνέργεια** καί ἐργήγορσι.

Οἱ ἀπαντήσεις Του γύρω ἀπ' τίς σχετικές προκλήσεις συνοψίζονται στή λέξι: **«Γρηγορεῖτε»**. Πάντοτε ἔτοιμοι!

Ἐπάρχουν ὅμως οἱ ἐσχατολογοῦντες, πού κάθε φορά πίσω ἀπὸ κάποιον γεγονός ἢ πρόσωπο ἢ ἀριθμό, διακρίνουν τόν **ἀντίχριστο!** Καί ξεσηκώνουν τόν κόσμο.

● Ἄλλοι τρομοκρατοῦνται.

● Ἄλλοι ἀσχολοῦνται μέ τόν «ἀντίχριστο» κι ὄχι μέ τό Χριστό.

● Ἄλλοι μαζεύουν τρόφιμα γιατί ἔρχεται ὁ... ἀντίχριστος καί δέν θά μποροῦν ν' ἀγοράζουν. Αὐτοὶ ξεχνοῦν ἀκόμα καί τό **«Πάτερ ἡμῶν»**, ὅπου ζητᾶμε μόνο «τόν ἄρτον τόν ἐπιούσιον» γιά **«σήμερον»!**

Τελευταῖα ἔχουμε νέο τάραγμα ἀπὸ ὑποτιθέμενο... χάραγμα!

Ἐχουν ξεσηκωθῆ γιά τόν Α.Μ.Κ.Α., πούναι ἓνας ἠλεκτρονικός ἀριθμός γιά καλύτερη **ἀρχιεπιθέτησι** τῶν πολιτῶν.

Ρωτᾶνε καί ξαναρωτᾶνε:

—*Νά τόν πάρουμε τόν Α.Μ.Κ.Α.;*

• *Ἄν τούς πούμε, πώς εἶναι ἕνας στούς τόσους ἀριθμούς, πού ἤδη ἔχουν, θά ικανοποιηθοῦν; Πώς ἔχεις τόν ἀριθμό ταυτότητας, τόν Α.Φ.Μ, τόν ἀριθμό διπλώματος ὁδηγήσεως, τόν ἀριθμό διαβατηρίου, τόν ἀριθμό τοῦ κινητοῦ σου, τόν ἀριθμό τραπέζικων καρτῶν, καί φοβάσαι εἰδικά τόν Α.Μ.Κ.Α.; Αὐτοί οἱ ἀριθμοί δέν εἶναι ἠλεκτρονικοί; Γιατί γι' αὐτούς δέν ἀνησυχεῖς, κι ἀνησυχεῖς μόνο γιά τόν Α.Μ.Κ.Α.;*

• *Ἄν ἀναφέρουμε γνώμη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, θά ικανοποιηθοῦν; Θά παύσουν νά φοβοῦνται; Ὁ ἅγιος Πατήρ τόνιζε: Ἐνα τό φοβερό, ὄχι κάποιος ἀριθμός, ἀλλ' ἡ ἀμαρτία, πού δέν ἔχει ἕναν ἀριθμό, γιατί εἶναι... ἀναρίθμητος!*

Μιλώντας δέ γιά τήν **ἀπάτη** γύρω ἀπ' τόν ἀντίχριστο, λέει: «*Μετά ἀκριβείας ὁ Ἰησοῦς διελέγετο τοῖς μαθηταῖς τά περί τῆς συντελείας, ἵνα μή ἔχωσι χώραν οἱ τοῦ ἀντιχρίστους εἰσάγοντες καί ψευδοχρίστους*». Μετὰ φρασῖς: Ὁ Χριστός φροντίζει πολύ γιά τό θέμα τῆς συντελείας. Ὅταν συζητοῦσε μέ τούς μαθητές στό ὄρος, μίλησε ἐπακριβῶς. Γιά νά μήν ἔχουν θέσι ὅσοι μιλᾶνε συνεχῶς γιά ἀντιχρίστους καί ψευδοχρίστους (Ε.Π.Ε. 23,10).

• Ἄς ἀναφέρουμε ὅμως καί τήν ἀποψη ἑνός **Γέροντα**, μήπως καί ικανοποιηθοῦν καί πάψουν οἱ τρομακρατοῦντες καί οἱ τρομοκρατούμενοι μέ τό νέο ἀριθμό. Ὁ ἠγούμενος, λοιπόν, τῆς ἱ. Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου (Ἁθῶ) **π. Γεώργιος Καψάνης**, σέ ἄρθρο του («Ὁρθ. Τύπος», 18 Σεπτ. 2009) μιλάει γιά τό παράλογο νά πολεμᾶμε τήν ἠλεκτρονική τεχνολογία. Γράφει:

«*Θά ἦταν παράλογη ἡ ἀπαίτησις νά μή χρησιμοποιοῦνται τά νεώτερα τεχνο-*

λογικά μέσα γιά καλό σκοπό. Ἐν τούτοις ἡ σύγχρονη τεχνολογία, ἐνῶ σέ μία εὐνομούμενη πολιτεία προσφέρει θαυμαστές δυνατότητες ἐξυπηρετήσεως καί προστασίας τῶν πολιτῶν τῆς, σέ τυραννικά καθεστῶτα παρέχει τρομοκρατικές δυνατότητες ἐλέγχου, παρακολούθησεως καί δυναστεύσεως τῶν ἀνθρώπων.

• Στήν Ἑλλάδα αὐτή τή στιγμή δέν ἔχουμε **τυραννικό** καθεστῶς. Θά συμφωνῆ σ' αὐτό ἀσφαλῶς καί ὁ π. Γεώργιος, ὅσο κι ἂν κι αὐτός καί μείς καί ὄλοι οἱ πιστοί διαφωνοῦμε μέ ἀντιχριστιανικές ἐνέργειες τοῦ συγχρόνου ἑλληνικοῦ κράτους, ὑπό οἰανδήποτε κυβέρνησι.

• Τό κακό πού κάνει τό **ἠλεκτρονικό ἐργαλεῖο** δέν ἔγκειται στήν ἀρχειοθέτησι ἢ κωδικοποίησι τῶν πολιτῶν. Ἐγκειται στό **μαστιγώμα** τῶν αἰσθήσεων, πού γίνεται μ' αὐτό τό ἐργαλεῖο, καί ἡ **ἀθείστικη προπαγάνδα**, πού διατρυπᾶ τή διάνοια καί τήν καρδιά τῶν νεοελλήνων.

Ὅσοι τρομοκρατοῦν τούς ὀρθοδόξους, ὅτι πίσω ἀπό τό ΑΜΚΑ βρίσκεται τό 666, ὁ ἀντίχριστος (καί ἄλλα), ἄς ἀκούσουν πάλι τί λέει ὁ π. Γεώργιος στό ἄρθρο του:

«*Ὁ ΑΜΚΑ εἶναι ἕνας ἀριθμός, πού τυπώνεται στήν κάρτα ἀσφαλίσεως καί δέν σχετίζεται μέ τό 666. Ἐάν συσχετιζομε τόν ΑΜΚΑ μέ τόν ἀριθμό 666 καί δημιουργοῦμε πανικό, ὑπερβάλλομε καί δέν οἰκοδομοῦμε κανένα.*

Εἶναι ἄκαιρο νά ζητήσουμε ἀπό τόν συνάνθρωπό μας νά μήν παραλάβη τό ΑΜΚΑ καί νά μπη σέ διαδικασίες».

Ἄς μιλήσουμε στούς ἀνθρώπους γιά τό **Χριστό!** Ἄν Τόν δεχτοῦν, δέν θά φοβοῦνται τίποτε, παρά μόνο νά μή Τόν πικραίνουν.

Ἡ συνδρομή γιά τό περιοδικό

■ **10 Εὐρώ** τό χρόνο. • Στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**. • Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. • Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** ἢ στό Βιβλιοπ. «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἅγιο Δημήτριο)**.

■ Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἐμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Ἄν κάποιος δέν μπορῆ νά στείλῃ συνδρομή, ἄς τηλεφωνήσῃ στό **2103212713**. Πάνω ἀπό ὄλα ἐνδιαφέρει ἡ πνευματιῆ ὠφέλεια.

Συνήγοροι Μπεζενίτη!

Υπερασπιστές ενός καθημένου. Συνταυτιζόμενοι με κατηγορούμενο όχι μόνο για κλοπή χρημάτων, αλλά και για βρωμερές κασέτες.

Πώς κινούνται τόσο άνθρωποι, καθηγητές, δεσποτάδες, δημοσιογράφοι υπέρ ενός έγκλειστου στον Κορυδαλλό **πρώην κληρικού**; Μακάρι όλοι πού πασχίζουν για τήν επάνοδο σέ Μητρόπολι του καθηρημένου κ. **Παντελεήμονος Μπεζενίτη**, νά κινούνται ανιδιοτελώς!

Έχουμε, λοιπόν, τή συγχορδία:

- Ο νομικός κ. Άν. Μαρίνος.
- Ο δημοσιογράφος κ. Ν. Παπαχρήστου.
- Ο Μητρ. Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος.
- Ο καθηγητής κ. Ίω. Κουιδάρης.

Αυτοί κι άλλοι ακόμα κινούνται ν' ανατρέψουν τήν απόφασι **καθαιρέσεως** του κ. Μπεζενίτη. Έλπίδα τους τό Πατριαρχείο. Έλπίζουν στό «**έκκλητο**».

Ο Πατριάρχης όμως κ. Βαρθολομαῖος μπορεί νάχη τή δυνατότητα νά περιοδεύη Μητροπόλεις πάσης Ελλάδος και νά συλλέγη τιμητικές διακρίσεις, άλλ' ό ίδιος ξέρει, ότι δέν έχει δυνατότητα νά καταργήση απόφασι του Άνωτάτου μας Δικαστηρίου, του **Άρειου Πάγου**.

• Ο κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης δέν καταδικάστηκε από έκκλησιαστικό δικαστήριο, γιά τήν απόφασι του οποίου μπορεί ν' αποφανθῆ και τό Πατριαρχείο.

• Δέν καταδικάστηκε από έκκλησιαστικό δικαστήριο, διότι δέν δικάστηκε!

• Και δέν δικάστηκε, διότι οί φίλοι του, οί περίφημοι «**έπτά**» τῆς προηγούμενης Συνόδου δέν ἤθελαν δίκη. Προτίμησαν νά πάη ό φάκελλος στό άρχείο, χωρίς δίκη!

• Άν θεωροῦν έκκλησιαστική δίκη τή συνεδρία του Συνοδικου δι' άρχιερείς Δικαστηρίου, πού υποχρεωτικά επικύρωσε τήν απόφασι του Άρειου Πάγου μέ τήν καθαίρεσι, είναι νομικά άδίαβαστοι. Η συνεδρία εκείνη δέν ἦταν δικαστήριο.

Δέν υπεισηλθε στήν ουσία. **Εφαρμοσε τό νόμο**, πού καλώς ἤ κακώς ισχύει.

Καλό είναι γιά τό Πατριαρχείο, νά μή μπλέξη σ' ένα θέμα, πού έχει κατασκαν-

δαλίσει τόν ελληνικό λαό. Έπί τέλους ἡ Έκκλησία έχει τόσα προβλήματα κλήρου και λαού. Ο κ. Μπεζενίτης ένα πρόβλημα έχει: Νά έκμεταλλευθῆ τόν υπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς του. Και γι' αυτόν είναι ἡ **μετάνοια**.

Έπί τέλους, μέχρι πότε;

Εκαλός Μητροπολίτης **Μεσογαίας κ. Νικόλαος**, ως τοποτηρητής επί σειράν ἐτῶν τῆς Μητροπ. Άττικής, σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Άρχιεπίσκοπο και τήν Ί. Σύνοδο, ζητάει τήν πλήρωσι τῆς κενῆς Μητροπόλεως Άττικής.

Άπάντησι στόν Μεσογαίας συνέταξε και απέστειλε ό Μητροπ. Μεσσηνίας κ. **Χρυσόστομος (Σαββάτος)**. Ούτε λίγο ούτε πολύ δέν θεωρεῖ κενή τή Μητρόπολι Άττικής, άφού υπάρχει ό... Παντελεήμων Μπεζενίτης!

• Οί δύο αντιθέτων θέσεων Μητροπολίτες συναντῶνται σ' ένα κοινό σημείο: Στόν ἐγκωμιασμό του κληρικού, πού διοικεί τά γραφεία τῆς Μητρ. Άττικής. Και γιά μέν τόν Μεσσηνίας οὐδεμία έκπληξις. Γιά τόν Μεσογαίας όμως! Ο έκλεκτός του κ. Μπεζενίτη είναι και δικός του έκλεκτός;

• Τό θέμα όμως είναι άλλου. Η Μητρόπολις Άττικής **έχει Μητροπολίτη**, τόν σεμνό, έναρετο και σοφό και ταλαιπωρημένο **Νικόδημο (Γκατζιρούλη)**. Ο Μεσογαίας και τό γνωρίζει και τό πιστεύει. Γιατί όμως στήν ἐπιστολή του δέν τό μνημονεύει;

ΕΓΚΟΛΠΙΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΤΟΥΣ 2010

Τό *Ημερολόγιο τσέπης του Συλλόγου*
μας γιά τό 2010 είναι αφιερωμένο
στή *μυστική δύναμι*
του ανθρώπου, πού λέγεται

ΠΙΣΤΙΣ.

Τιμάται 1€ (ένα ευρώ).

Γιά ποσότητα, έκπτωσης 30%.

Τηλ.: 2103212713 και 2109765440.